

BÖSZÖRMÉNYI GYULA

GERGŐ +ÉS AZ+ ÁLÖMFÖGŐK

MÓRA

BÖSZÖRMÉNYI GYULA

GERGŐ
+ÉS AZ+
ÁLMFÖGÖK

Ajánlás

*Ez a könyv **családos**.*

*Ritkán fordul elő könyvekkel, de vele igen,
hogy mindjárt két embertestvére lett.*

*Az egyik Müller Máté, aki a bátyja,
a másik Müller Péter Jonatán, akivel egy időben született
s kezdett cseperedni.*

Nagyra nőjetez hát, ti, három testvérek!

S köszönet e három testvér apukájának,

Müller Péter Sziáminak – mindenért.

a Szerző

BÖSZÖRMÉNYI GYULA

GERGŐ
+ÉS AZ+
ÁLMFÖGÖK

MÓRA KÖNYVKIADÓ

I.

A PINCE

Az éjbe burkolózó város millió színes, szép, borzongató álmotl nyüzsgött. Budapest minden lakója, aki hajnali háromkor az ágyában pihent, most nyugtalanul fordult át a másik oldalára. Bármilyen mély volt is az álmuk, mind megéreztek, hogy *valami elkezdődött, valami megtörtént, s valami más felébredt.*

A vihar olyan hevesen csapott le a városra, hogy sokan felriadtak tombolására. A Csipetke utcában álló öreg, körfolyosós bérház azonban túl sokat látott már csillanó ablakaival ahhoz, hogy nyugtalankodni engedje lakóit. A vastag falak eltompították az égzengés hangját, a szobákba egyedül a kopogó esőcseppek bádogereszkoncertje jutott be.

Az első emelet négyes számú lakásának egyik apró szobájában Gergő állig húzta takaróját, és vacogva bámulta a plafont. Rémálmok bántották, amikről senkinek sem mert beszélni. Most pedig ez a vihar! Reménykedve sandított át a másik ágyra, hátha Zsófit is felriasztotta a mennydörgés. A lány azonban békésen szuszogott.

Gergő mély levegőt vett, és lehunyta szemét. Nem hitte, hogy sikerülni fog, mégis megpróbált elaludni...

...s ahogy az már az álmokban lenni szokott, hirtelen különös erdő kellős közepén találja magát – pizsamában. Ez nagyon kellemetlen érzés. Nem mintha fázna, de zavarja a sárkányokkal, tollsöprűkkel és karmazsin színű fánkokkal díszített öltözék. Mi van, ha erre találnak jönni az osztálytársai? Mi van, ha a fák mögül csörögve befordul a hatos villamos, és utasai meglátják a pizsamás fiút? Mi van, ha...?

A háta mögött gunyoros hang szólal meg:

– Végre! Már azt hittem, ma éjjel nem is jössz.

Gergő bosszúsán megfordul. Tudja, hogy kit fog látni. A kölyökfarkassal ugyanis – aki a farkasok kamaszkorába lépett, s így nem olyan kicsi, esetlen szörgolyó, akit az ember meg akar gyömöszölni – már többször találkozott.

– Megint te? – szól csípőre tett kézzel a fiú. – Megmondtam, hogy nem érdekel, untatsz, és csúnya vagy. Tűnj el az álmaimból!

– Tudod jól, hogy nem te választottál engem. Én választottalak téged – feleli a kölyökfarkas. Barna szemével várakozón néz Gergőre, farkát lassan csóválja ide-oda, majd elnyúlik a fűben. – Odaát vihar van. Még mindig félsz a mennydörgéstől?

Gergő a vihar puszta említésétől megborzong. Álmában ragyogó napsütés záporozik a különös erdőre, de tudja, hogy ez nem a valóság. „Odaát”, ahogy a kölyökfarkas mondta, tehát a Valóságban, ő most az ágyában fekszik.

– Viharos éjszakákon mindig olyan rémes dolgokkal álmodom, mint például okoskodó kölyökkutyák, akik valóságosnak hiszik magukat – feleli Gergő, szándékosan bántó hangon.

– S mivel félek, hát dobálni fogom magam az ágyban. Meg kiabálok. Anya pedig beszalad, felébreszt, és akkor megszabadulok tőled.

– Ma másként lesz – szól a kölyökfarkas, akit még azzal sem lehet megsérteni, hogy kutyának nevezik. – Ez az éjszaka más!

Gergőt nyugtalanság fogja el. Körbekémsel az álomerdőben, de nem lát semmi szokatlant. Az ősrög tölgyek alatt két nyugdíjas postás madártollakat húzgál ki egymás füléből. Az ég kéjén autó, repülő, operaház és játékgép formájú felhők úsznak. A nyerőautomaták egyike csokikorongokat kezd ontani magából. Alatta bőrszárnyú őshüllő suhan.

Tehát minden teljesen normális.

– Nincs kedved felülni a hátamra? – kérdi a kölyökfarkas.

– Tudod, hogy úgysem fogsz rábeszélni – felel a fiú. – Már sokszor megpróbáltad. Én pedig elutasítottalak, mert biztos, hogy a bundád tele van bolhákkal.

– A bolhák legalább valami változatosságot hoznak a mindennapokba – emeli fel fejét kaján mosollyal a kölyökfarkas. – Persze ezt hiába mondom, míg nem vakaróztál egy jót. Addig ugyanis foglalmad sem lehet róla, micsoda gyönyörűség az.

Gergő legyint, és az egyik fához indul, hogy annak árnyékában ülve várja ki, míg a valóságban felébresztik.

– Ideje menni – áll fel ekkor a kölyökfarkas, és orra hegyétől a farka végéig megrázza magát. Gergő épp tiltakozásra nyitja a száját, ekkor azonban hirtelen eltűnik az erdő.

– Ezt te csináltad? – kiált a fiú a szürkebundásra, de már nem tud figyelni a válaszra. Álmában hirtelen elsötétül az ég, plafonná változik, neonlámpák sora ont rideg fényt. Hosszú, mindkét irányban a végtelenbe vezető, csempézett folyosón ta-

lálja magát. Kórházi betegkocsin fekszik, ami nyikorgó kerekkel megindul vele.

A fiú már tudja, mi következik. Hatéves kora óta sokszor járt álmában ezen a rémes helyen. És sosem sikerült megváltoztatnia az eseményeket.

– Vigyél ki innen! – kiáltja.

– Ha komolyan vennéd az Álomvilágot, képes volnál irányítani azt. – A farkaskölyök most csupán egy félig lekopott matrica képeben van jelen a csempén. – Sajnos te, amint felébredsz, képzelgésnek hiszel engem és minden mást is. Pedig ez a folyosó valóságosnak tűnik, igaz?

– Segíts!

– Miért én? – kérdi a farkaskölyök. – Hívj egy álombarátot, az majd kihúz a bajból.

– Tudod, hogy nekem nincsenek álombarátaim! – kiabál kétségbeesetten Gergő, mert a kocsى egyre gyorsabban robog vele a folyosón.

– Hát ez az! – feleli elégedetten a farkaskölyök.

A folyosó végén fehérre mázolt ajtó dereng.

– Nem akarok odamenni! – kiabálja Gergő a kölyök farkas matricájának, ami különös módon mindig épp azon a csempén van, amelyik mellett a kocsى elnyikorog.

Az ajtó feltárul, a kerekék megtorpannak a küszöb előtt. Gergő minden erejével kapaszkodik, mégis berepül a szobába. Behunyja a szemét, pörög a levegőben, s valami puhára érkezik. Először csak az ujjait meri mozdítani, de ez is elég hozzá, hogy megállapítsa: ágyon fekszik, ami lassan kezd megdőlni. Hasra fordul, majd feláll. Valóban ágyra zuhant, csakhogy ez az ágy hatalmas. Valóságos fennsík: nem is lehet látni a végét. A taka-

ró fehér hullámai fodrokat, völgyeket, buktatókat vetnek. A vakító síkság közepén hatalmas, vörösen ragyogó kórházi pecsét háromszöge terül el, s közepéből három alak emelkedik ki.

– Miért kell mindig újraálmodnom ezt? – kiáltja Gergő kétségbeesetten, bár sehol nem látja a kölyökfarkast. Az ágymatrac tovább billen, egyre meredekebb lesz. A fiú háta mögött mély szakadék tátong: az ágy széle. S mivel a síkság éppen arra dől, félő, hogy Gergő lezuhan.

A kórházi pecsét varázsjeléből előbújó három alak megindul a fiú felé. Egyikük Gergővel egykorú, tehát tizenhárom éves, csinos lány. Hihetetlenül hosszú, gesztenyebarna haját szabadon lengeti a szél. A lány kedves mosolyt, virágmintás szoknyát és különös feliratú pólót visel: „Ne bántsd a nerceket – ők sem járnak a te bőrödben!”

Zsófinak – mert így hívják a lányt – lombzöld szeme, átható tekintete a legkülönösebb. Gergő akár álmában, akár a valóságban néz bele mostohatestvére szemébe, mindig úgy érzi, a lány sokkal többet tud róla, mint saját maga.

A második alak cingár férfi, akin úgy lóg a ruha, mintha csak véletlenül akadt volna rá. Fekete keretes szemüvegét orra hegyére csúsztatva hordja, haja rendezetlenül ágaskodik üstökén. Zsófi apján (mert ő ez a férfi) egyetlen szemrevaló dolog látható: a cipői. Csodálatosan kifényesített, szívvel-lélekkel gondozott cipők azok, amiknek még a fűzői is úgy állnak, ahogy az A cipőhordás nagykönyvében meg van írva.

Gergő gyomra összerándul mostohaapja láttán. Ez az álom már így is elég rémes, Botlik Dénes igazán nem kellett bele.

A harmadik álomszereplő Réti Boglárka, Gergő édesanyja. Karcsú, pirosposzsgás arcú, mindig mosolygó ajkú és fürge léptű,

szép nő. Most is lehungya kissé a többieket, és a fiától néhány méterre megtorpan. Addigra az ágy felszíne annyira megdől, hogy Gergő kénytelen négykézlábra ereszkedni és kezével is kapaszkodni, nehogy lezuhanjon a mélységbe.

– Gyere, Gergő, repülj! – nyújtja Boglárka a fia felé két karját. – Menni fog, csak gondold a felhőkre!

– Vagy a papírsárkányra! – biztatja Zsófi.

– Esetleg egy könnyű strandpapucsra! – Az utóbbi javaslatot természetesen Botlik Dénes teszi. Gergő dühösen megrázza a fejét: hogyan gondolhatják, hogy képes repülni? Ez ostobaság!

Ujjai közül hirtelen kicsúszik a takaró, és ő szédítő zuhánásba kezd. Elsuhan mellette az ágymatrac, s lent, tejfelszínű felhők közül távoli sziklák bukkannak elő. Nem kiabál, hiszen az sem segítene. Átzuhan a felhőkön, füle mellett fütyül a hideg szél. A helyzet legalább annyira reménytelennek tűnik, mint a templomtoronnyal kézen fogva délutáni sétára indulni.

– Tehát tovább makacskodsz? – szól egy kölyökfarkasforma felhő a közelből.

– Ez csupán álom – feleli Gergő mérgesen, bár szemében könnycseppek jelennek meg a félelemtől. – Nem eshet bajom.

Odalenn a sziklák repedéséből magasra törő, ágas-bogas fa várja. A fiú a következő pillanatban rázuhan, beüti a bal térdét, és...

Végre felébred.

A Csipetke utcában egyéb különös események is történtek akkor éjjel. A földszinten lakó Nemcsókné szinte rátapasztotta

kövér orcáját az udvarra néző ablakra, ahogy kilesett a függönyre.

– Lujza, hagyd már a vén bolondot! – szólt rá cincogó hangján Nemcsók úr, nyugalmazott rágcsáló- és rovarirtó kisiparos. Mély foteljében ülve a kéken vibráló szoba egyetlen fényforrását, a televíziót bámulta, s egyre inkább bosszantotta felesége kíváncsiszkodása. – Hallod, Lujza? Kezdődik!

Nemcsóknét most kivételesen nem érdekelte az éjszakai TV-shop ajánlata. Odakinn tombolt a vihar, szinte átláthatatlan függönyként szakadt az eső. Az udvari lámpák halványsárga fénye mégis láthatóvá tette a házmester, Barboncás Döme alakját. Az öregúr a macskaköves udvar közepén állt, két karját a felhők felé nyújtotta, és csak hagyta, hogy hulljon rá az eső.

– Kornyikál – jelentette Nemcsókné az ablaktól. – Már megint azon a különös hangon nyöszörög, nyávog és dörmög. Nemcsók úr sípoló sóhajt hallatott.

– Ma műanyag kutyacontokat lehet rendelni! – próbálta a tévé elé csábítani feleségét. – Van lila és mályvaszínben is!

Nemcsókné orra ellapult a hideg ablaküvegen. Barboncás Döme kopott kezeslábasa már tökéletesen átázott az esőben, de az öreg csak folytatta különös énekét. A villámok felfellobbanva világították meg alakját, két farkocsba font, ősz haját és égre nyújtott karjait.

– Fel kellene jelenteni – szólt Nemcsókné haragtól remegő hangon.

– Már háromszor feljelentettük – legyintett a fotelban Nemcsók úr.

– Jelentsük fel újra!

– Nézd! Vécédugulás elleni, antimagnetikus, önjáró cső-
kukac!

Ez a remek találmány végre elcsábította volna Nemcsóknét az ablaktól, ekkor azonban történt valami odakinn. Bár az eső mindent elhomályosított, az asszony meg mert volna esküdni rá, hogy Barboncás Döme lassan felemelkedik a macskakövekről. A ház mestert újabb villám burkolta ragyogásba, s immár tisztán látszott, hogy a lábai valóban nem érintik a talajt: a levegőbe emelkedett, és átlebbent a szőnyegporoló fölött.

– Kázmér, gyere, ezt látnod kell! – nyekeregte döbbenettől elcsukló hangon Nemcsókné. – Ha éneklésért nem is jelenthetjük fel, azért biztosan becsukják, mert ide-oda röpköd az udvaron.

Nemcsók úr nem igazán hitte, amit a felesége állít. Ettől függetlenül engedett az erőszaknak. Nyögve kitápaszkodott a fotelból, szomorú pillantást vetve a képernyőn épp feltűnő elektromágneses fülpiszkálóra.

– Lássuk azt a csodát! – morogta. Csakhogy most éppen nem villámlott, így csupán annyit láthatott, hogy valami árnyék vetül a szőnyegporolóra.

– Mindjárt beér a lámpa fénykörébe! – izgult toporogva Nemcsókné. – Akkor jól láthatod.

Ekkor azonban az udvarról fémes csattogás hallatszott, mintha paták vernék a köveket. Majd közvetlenül az ablaküveg túloldalán valóban felbukkant egy hófehér ló szép, hatalmas feje, és fülsiketítően rányerített a leselkedőkre. Nemcsók úr és felesége rémületükben mindketten hanyatt vágódtak, esés közben letépve a csipkefüggönyt.

– Lovat tart az udvaron! – rikácsolta Nemcsókné.

– Hívom a rendőrséget! – bömbölte a földön kapálózva Nemcsók úr.

Ám mielőtt tárcsázták volna az ügyeletet, biztosak akartak lenni abban, hogy odakinn valóban egy ló áll. Visszaóvakodtak az ablakhoz, azonban az udvaron nem látták sem a lovat, sem Barboncás Dömét.

Ráadásul a vihar is elvonult.

★ ★ ★

Gergő reggelig már egyetlen percet sem mert aludni. Amint felriadt rémálmából, csak bámulta a plafonon táncoló fényeket, és hallgatta Zsófi szuszogását, aminél bosszantóbb hangot el sem tudott képzelni.

Később hármásban reggeliztek, mivel Botlik Dénes, szokásához híven, már hajnalban elindult cipőt pucolni a Nyugati pályaudvar aluljárójába. Gergőt egyszerre fojtogatta a gúnyos nevetés és a szégyen, mikor arra gondolt, hogy *új apja* mivel keresi a kenyerét. Botlik Dénes azonban nagyon is büszke volt a munkájára. Számtalanszor kijelentette, hogy ő mindent tud a lábbelikről; csak rájuk kell néznie, és tudja gazdájuk minden titkát.

Gergő sietve belapátolta a paprikás rántottát, hogy minél kevesebbet kelljen látnia a *testvérét*. Botlik Dénes lánya elmélyülten olvasta a tányérja elé fektetett könyvet. Harmadik hónapja éltek közös lakásban, de alig hallották Zsófi hangját. A lány eleinte próbált közeledni Gergőhöz, azonban a fiú néhány pimasz megjegyzéssel leszoktatta erről. Boglárkával pe-

dig Zsófi nem akart kedves lenni. Ahányszor apja új feleségére pillantott, tekintete sértett, féltékeny tűzben égett.

– Megyek – jelentette be Gergő, és felállt az asztaltól.

– Ne feledkezz meg róla, hogy délután vár az orvos! – szólt a fia után Boglárka.

– Anya, én nem akarok a dilidokihoz járni!

– Muszáj – szögezte le Boglárka száraz hangon. – Különb-
ben sem dilidoki, hiszen nem vagy dilis.

Zsófi könyve mintha megremegett volna az elfojtott nevetéstől.

Gergő fájdalmas sóhajt hallatva lépett ki a nyitott konyhaajtón a gangra, és a vaskorlátra támaszkodott. Boglárka aggódva nézte fia dacos hátát. Éjjel vihar volt, Gergő mégsem riadt fel. Pedig mióta az édesapja meghalt, minden égzengéses éjjelen kiabálva, verejtékben fürödve ébredt.

Boglárka már éppen másra terelte volna a gondolatait, ekkor azonban feltűnt neki valami.

– Fiam, te sántítasz!

Gergő bosszúsan mordult, amiért nem tudta eltitkolni fájdalmát. Reggel, mikor ki akart ugrani a takaró alól, bal térdébe nyilallás hasított. Nem emlékezett rá, hol üthette meg. Felrémlett előtte a szakadék mélyén várakozó furcsa, göcsörtös fa, de gyorsan elhessegette a képet.

Zsófi becsukta a könyvet, és gyakorlott mozdulatokkal kezdte összeszedni a piszkos tányérokat.

– Mit csinálsz, édesem! – kiáltott szinte rémülten Boglárka.

– Elmosogatok – felelt a lány.

– Én vagyok a háziasszony – kapta fel Boglárka harciasan a serpenyőt.

– Nálunk mindig az én dolgom volt a házimunka. – Zsófi szemében megint ott villogott a féltékenység. – Amióta anyu elhagyott minket, én gondoskodtam apusról.

– Csakhogy ennek már vége! Mostantól nyugodtan lehetsz olyan gyerek, mint a többi. Használd ki, és... Kérlek, beszéljess el a szobátok ablakában ücsörgő muskátlival. Ma valahogy olyan levertnek tűnik. – Boglárka ezzel le is zárta a vitát. Zsófi olyan pillantást vetett mostohaanyjára, mintha attól tartana, hogy az asszony mindjárt mekegve körbeugrálja a konyhasztalt.

Gergő a gangon állva a kopár udvart nézte, amelynek közepén rozsdabarna szőnyegporoló terpeszkedett. Már előre elkerítette, mennyire unalmas nap vár rá. Hiába tombolt a nyári szünet, ő nem találta a helyét. A barátai mind nyaralni mentek a világ különböző tájaira, a belvárost pedig már úgy ismerte és unta, mint a tenyerét. Éppen átadta volna magát a teljes elkeseredésnek, mikor az udvarról izgatott kiabálás... vagy inkább kárálás hangzott fel.

– Maga igenis lovat tart a házban! – rikácsolta Nemcsókné spenótzöld pongyolában. Úgy rázkódott az indulattól, mint egy tál gyümölcszelé. Vaskos lábain az öreg házmester után robogott, aki egykedvűen poroszkált a kapualjban rejtő lakása felé. Az asszony mögött apró, nyeszlett férfi nyújtogatta karját, hogy felhívja magára felesége figyelmét – de hiába.

– Mi történik már megint? – kérdezte a mosogató mellől Boglárka. Gergő hátra sem fordulva felelt.

– Nemcsókéék lótartással vádolják az öreg Barboncást.

A házmester látszólag meg sem hallotta a fülébe süvöltő asszonyt, csak dudorászva átvágott az udvaron.

– A maga gebéje éjjel benyerített az ablakunkon! – harsogta Nemcsókné, és sunyi pillantással ellenőrizte, hogy a lakók közül elegenden figyelnek-e a botrányra.

Barboncás Döme váratlanul mégis megtorpant, és szembefordult a terjedelmes asszonysággal. A házmester ráncos arca, mosolygó ajka végtelen nyugalmat árasztott.

– Nekem nincs lovam, asszonyom – hangzott az érces hangú, csöndes válasz. Nemcsókné azonban nem adta fel ilyen könnyen.

– Igenis van lova! Láttam! Ennyire volt tőlem, és nyerített! – kiabált tovább az asszony, és hurrkás ujjával mutatta, milyen közélről látta Barboncás lovát. – Maga pedig átrepülte a porolót! Azt is láttam!

Nemcsók úr tudta, hogy felesége most nagy hibát követett el. Ugyan ki hinné el nekik, hogy éjjel ide-oda repkedő házmestereket és ablakon benyerítő lovakat látnak?

Barboncás aprót biccentett, és nyugodtan a szőnyegporlóra mutatott.

– Azt a porolót repültem át? – kérdezte, s hangjában nevetés bujkált.

– Azt hát! Nincs más poroló az udvaron. Vegye tudomásul, hogy fel fogjuk jelenteni!

– Ezzel nem okoznának meglepetést – szólalt meg váratlanul egy újabb szereplő Nemcsókék mögött. Gergő észre sem vette, hogy *testvére*, Zsófi kisurran a lakásból. Mindenesetre most az udvaron állt, keményen megvetve a lábát, mint aki harcra készül.

Nemcsókné szikrázni látszott a méregtől, tátogva nyelte a levegőt, és vörösödött is.

– Nyugodj meg, szívem! – csitította az apró termetű, cérnahangú Nemcsók úr a hitvesét. – Majd nem pimaszkodik tovább a vén salabakter és ez a neveletlen kölyök, ha a rendőrök lemennek a szenespincébe!

Gergő nem hitte, hogy Barboncás valóban lovat rejtegetne a pincében. De Zsófi és a házmester tekintete rémülten összevillant – ami közös titkot sejtetett!

★ ★ ★

A pincében valóban rejtőzött valaki. Sőt, mindjárt *két valaki* – bár róluk sem Barboncás Döme, sem Zsófi nem tudott. Az egykori szénraktár igazán különös útvesztő volt. Betöltötte a Csipetke utcai ház egész alját, sőt akadt néhány szűk, a szomszédos házak pincéibe vezető rejtett átjáró is. A lejárát a hátsó udvarból nyílt, s jóformán csak Barboncás Döme használta. A legkülönbözőbb méretű, poros, pókhálós helyiségek a végtelenbe nyúltak. Közöttük rég elfeledett tárgyakkal teliszórt, szűk folyosó kanyargott.

Valahol az útvesztő mélyén, az egyik apró fülkében két alak mozdult. Az utcára néző, koszos, ráccsal fedett ablakon alig szűrődött be némi fény, ennyi azonban elegendő is volt a két rejtőzködőnek ahhoz, hogy megállapítsák: öreg bútorokon, törött kerekű babakocsikon és málló papírdobozokon kívül semmi sincs körülöttük.

– Én nem akarok itt lenni! Valami egész más helyen szeretnék megjelenni!

A méltatlankodó hang visszhangos és mély volt, akár a sívatagi kutak.

– Ne siránkozz folyton, Odvas! – felelt a két alak közül a kisebbik, törekenyebb. Lágy, mézédés hangja egyszerre melengette át a szívet, és keltett hideg borzongást a gerinctáján. – Ha már hiába könyörögtem Hollónak, hogy ne veled küldjön a Valóságba, legalább szedd össze magad!

– Az a közönséges szárnyas! Mióta parancsolhat nekünk egy *rémálommaradék*?!

– Ha csupán holló volna, kitépkedném az összes tollát, te is tudod – szólt ingerülten a nő, miközben társa, a hatalmas termetű, ügyetlen mozgású férfi épp leemelt a fejéről egy molyrágta lámpaernyőt, ami alatt az imént megjelent a semmiből. – Vedd már ki a gyökered a bordáim közül, és öltösz teljesen emberi alakot!

Az újabb dorgálás még inkább elrontotta Odvas kedvét. Nem szeretett *átjönni* a Valóságba, mióta sikerült *bealudnia* magát az Álomvilágba. Szomorúan gondolt eredeti alakjára, amit most szörnyű emberi kezekkel, lábakkal kellett felcserélnie.

– Hiányzik a lombom, Lebeke! Ha nem hallom a leveleim zizegését, magányosnak érzem magam.

A nő erre dühös sóhajt hallatott, majd két kivénhedt próbababán átlibbenve a pince sötét folyosójára lépett. Parázsló tekintete gyanakodva vizsgálta az elhagyatott pincét. Bár a dohos levegő meg sem mozdult, Lebeke selymes, szőke hajzuhataga úgy lobogott, mintha szélvihar tépné.

– Kész vagy végre, Odvas? – kérdezte végül.

A nagydarab alak közben különös változáson ment át. Mikor a lámpaernyő alatt megjelent, csupán félig volt ember. Derekat barna kéreg fedte, két füléből zöld ágak meredtek elő, és lábujjai helyén fürge gyökerek igyekeztek magukat a pince

padlójába fúrni. Mostanra azonban méregzöld vadászruhát viselő, majd kétméteres, pocakos férfi lett belőle, aki tétován nézegette a kezét.

– Csak kettő – jegyezte meg elkeseredve. – Mit lehet kezdeni két vacak ággal?

– Próbálj a feladatunkra összpontosítani! – szólt rá ismét a nő, akinek karcsú testén ígéző, fekete estélyi ruha csillogott. – Feltűnés nélkül kell elvegyülnünk az *éber*ek között. Bárcsak Ouroborossal kerültem volna egy csapatba!

– Ő miért nem jött velünk? Nem mintha hiányozna az a folyton tekergő kígyó. Mikor felkúszik a lombomba, mindig úgy érzem, nyomban megdermedek.

– Ouroborosznak más feladatot szánt Holló. – Lebeke légiesen könnyed léptekkel indult el a folyosón. – Mi elcsípjük a meghívót, a kígyó pedig mérgezett szavakkal csöpgögteti tele a fiú új apjának szívét.

– Meghívó? Miféle meghívóról beszélsz? Én miért nem kaptam meghívót? Szeretem a bulikat! Mindig ott vagyok a Szellemlakta Lombhullatók és Örökzöldek évi rendes gyökérnyújtogató versenyén, és mondhatom...

– Nem mondhatod! – süvített közbe Lebeke. – Elég a levélzizegésből, Odvas!

– De a meghívó...

– A meghívó a Vajákosok, Táltosok, Énekmondók, Sámánok és Egyéb Révülők Találkozója szól. Oda nem mehetnek a magunkfajta álomlányok. – A fekete ruhás nő hangjában némi sértettség bujkált. – A világ varázstudói gyűlnek össze néhány napra, hogy kicseréljék tapasztalataikat, és ellenőrizték, hogy minden rendben van-e a Hetekkel.

– És rendben van? – érdeklődött óvatosan Odvas.
– Rendben szokott – bölintott rideg mosollyal Lebeke. – De most nem lesz! Erről mi gondoskodunk!

– Tehát valaki meghívót kap a találkozóra, de Holló nem akarja, hogy elmenjen, ezért mi...

– Elég már! – sikította a hegyi szelek metsző hangján Lebeke. – Mit művelsz már megint?

– Azt hiszem, csapdába estem – mondta Odvas, akinek sikerült belegabalyodnia egy széttekeredett zsinegkupacba. Ahogy próbált kiszabadulni, annyi zajt csapott a pincében, amennyit talán sosem hallottak a penészes falak.

Lebeke felfelé fordította a tenyerét a szája előtt, s úgy tett, mintha lefújna róla valamit. A pincében süvítő szél támadt, és letépte Odvasról a kötelékeket.

– Köszönöm – motyogta dörögve a férfi. – A Valóság nem az én világom. Ez a hirtelenkedő helyváltoztatás annyira zavarossá tesz mindent. A gyökereim...

– A lábaid! – vágott a szavába Lebeke. Talán folytatta volna az Álomvilágban baobabfaként létező Odvas oktatását, ám ekkor a pince távoli részéből fájdalmas nyikorgás hangzott. – Jön valaki. Bújjunk el!

Lebeke megpördült, és friss pincehuzattá változott. Odvas egészen pánikba esett, többször is megbotlott a szétszórt holmiban, fájdalmasan sziszegett. Csak akkor sikerült végre egy falnak támasztott, korhadt létrává változnia, mikor a léptek már egészen közel jártak.

Gergő elemlámpát szorongatva állt a kihalt, dermesztően hűvös pincében. Zsebébe rejtette a nagy vaskulcsot, amit a konyhakredencből csent el, majd bátorságát össze-

szedve fürkészte a lámpa fénypáaszma által megvilágított folyosót.

– Mit keresek én itt? – súgta önmagának, és talán a hidegtől, talán a félelemtől reszketve nekidőlt az épp ott álló korhadtlétrának.

A régi lajtorja méltatlankodva reccsent.

★ ★ ★

– Igaz, ami nem hamis: szeretem az állatokat – méltatlankodott Barboncás Döme. – Sőt, némelyiket a barátomnak mondhatom. Éppen ezért sosem tartanék lovat a pincében.

Zsófi együtt bosszankodott a házmesterrel Nemcsókék ostoba rosszindulatán. Mindketten a kukák mellett álltak, a vasúti alagútra emlékeztető, félhomályos, boltíves kapualjban. Az óbégató házaspár végre bevonult a lakásába, s most az Országos Ideg- és Elmeorház ügyeletesét igyekeztek meggyőzni, hogy küldjön azonnal rohamkocsit Barboncásért.

– Mit tudhatnak Nemcsókék az állattartásról? – legyintett Zsófi, miközben öreg barátja udvarra nyíló lakásához sétáltak, és leültek a küszöbre. – Tőlük még a csótányok is kiköltöztek, annyira utálnak minden élet. Észrevetted, hogy elhervadtak az ablakuk alá ültetett nefelejcssek?

– Nem is követem el újra azt a hibát, hogy akármilyen virágot rábeszéljek Nemcsókék szomszédságára. – Döme szórakozottan játszott egyik összefont, ősz varkocsával. – Különben hova indultál?

A lány reménykedve pillantott a házmesterre.

– Hozzád. Tegnap megígérted, hogy eldúdolod nekem a dalt, ami megváltoztatja a szemem színét.

Barboncás Döme hosszan, komolyan nézett Zsófigra. A lány állta a tekintetét.

– Különös teremtség vagy te – mosolyodott el végül a ház-mester. – Ugye tudod, hogy mindenki bolondnak néz, amiért folyton ősi énekeket dúdolgatok?

– Hallottam valami ilyesmit – bólintott kissé zavarban Zsófi. Nem akarta elárulni Dömének, hogy szinte minden ismerőse *lötttyedt agyú, bezárni való félnótásnak* s még egyebeknek szokta nevezni őt.

– Te mégis szívesen hallgatod a dalaimat. És ami még furcsább: elhiszed, hogy varázserejük van. Azt is egyedül neked mertem elárulni, hogy a pincébe eleven embernek jobb nem lemenni, mert találtam ott egy átjárót a Valóság és az Álomvilág között – folytatta gondolatát Barboncás. Szemében szelíd szeretet fénylett, ami jobban átmelengette Zsófit, mint a dél-előtti napfény. – Nem félsz, hogy téged is bolondnak néznek majd?

– Máris annak mondanak – rántotta meg dacosan a vállát a lány. – Az osztálytársaimat semmi más nem érdekli, mint hogy márkás cipőt vegyenek, megszerezzék a legmenőbb sztár cédéjét, és a sulis legizmosabb fiúja után fussanak. Kigúnyoltak, mikor a fák napján a tölgyek bölcsességéről beszéltem, és arról, hogy szebbnek látom az őzeket a sportautóknál. De engem nem érdekel, ha nevetnek rajtam.

Barboncást nehéz volt becsapni. Most is felfedezett egy szemnyi szomorúságot Zsófi hangjában, de nem szólt róla.

– Mondd csak, hogy jöttök ki az új testvéreddel? – váltott

hirtelen témát a házmester. Zsófi szép arcán most először suhant át a valódi harag árnyéka.

– Nem értem apát, miért kellett neki ez a házasság – fakadt ki a keserűség a lányból. – Mióta anya elment egy hajtűgyárossal, mi remekül megvoltunk kettesben. Én elláttam a háztartást, és szerettem csinálni. Jó volt apuról gondoskodni. És szükséges is, hiszen tudod: ha nem cipőkről van szó, olyan esetlen tud lenni. Aztán találkozott ezzel a nővel...

– Boglárkával! – szólt közbe dorgáló hangon Döme. – Réti Boglárka kedves nőnek látszik. A növények szeretik őt, ami nagyon fontos.

Zsófi kelletlenül bólintott.

– Igaz. Ért is hozzájuk, hiszen gyógyfűárus. Ez még sincs így jól! Apa folyton rá akar venni, hogy barátkozzam össze Gergővel.

– És miért nem próbálsz meg?

– Mert lehetetlen! Gergő igazi városi fiú. Tudod: számítógép, haverok, autók. Szóval ostoba.

Döme Zsófi fejére tette hatalmas tenyerét, ami elég különös mozdulat volt, de ők ketten már tudták, mire jó. Barboncás egyetlen pillanatra lehunyta a szemét, és lelógó bajusza alatt ezt mormogta:

– *Hold köve ront, nap köve gyógyít.*

Zsófi gondtalan derűt érzett szétáradni egész testében. Megnyugodott, s nyomban nem látta olyan reménytelennek a világot.

– Gondolod, hogy Gergő megváltozhat? – sóhajtott, miután Barboncás elvette a kezét a fejéről.

– Talán nincs is rá szükség. Benne is ott van már minden:

jó és rossz, szép és csúnya, mióta megszületett. Majd kiderül, milyen szél fújja meg, s az melyiket hozza ki belőle.

Zsófi nem értette tökéletesen, miről beszél az öreg, de megszokta, hogy Barboncás néha úgy viselkedik, mint aki *nincs teljesen jelen a valóságban*. Már éppen újra a szemszín-átváltoztató dal dologára akarta terelni a szót, ekkor azonban a házmester váratlanul felpattant. Két ősz varkocsa ide-oda csapódott a vállán, miközben orra a levegőt szimatolta.

– Valami történik! – súgta. – Valami rossz. Érzem a szagát.

– Nemcsókéknak mégis sikerült kihívniuk a mentőket?

– Dehogy, ez egészen más. – A házmester kinyitotta a lakása ajtaját, és belépett, az ajtórésből szólva vissza a döbbent lánynak. – Ne haragudj, de most mennem kell. Még hogy éjjelente a poroló fölött repkedek! Nevetséges!

Azzal bezárta Zsófi orra előtt az ajtót. A lány csalódottan téblábolt az udvar macskakövezett hátán, majd úgy döntött, visszamegy a szobájába, és olvasni fog.

Arról fogalma sem lehetett, hogy öreg barátja, miután gondosan bezárta a lakás ajtaját, a szublótból apró, csontból faragott szelencét vett elő. Felnyitotta a dobozka tetejét, majd óvatosan kicsippentett belőle valami leheletnyi, áttetsző dolgot: egy finoman erezett, szivárványos színű dongószárnyat. Tenyerére fektette, és halk dalt énekelt. Ajkát a szavakkal együtt lebbenő pára hagyta el, ami nyomban fekete rovarrá sűrűsödött.

Barboncás Döme szabad lelke utazásra indult – egy megtermett, mérgesen zúgó dongó képében.

★ ★ ★

Botlik Dénes mindig úgy képzelte, hogy Budapest szíve a Nyugati pályaudvar alatt kúszó aluljárórendszer. A széles folyosókon, hatalmas termekben éjjel-nappal óriási volt a forgalom. Cipők ezrei koppantak-csoszszantak, emberek siettek a dolguk után, vagy csupán tébláboltak, a kis boltok színes kirakatait vagy az utcazenészeket csodálva.

Botlik Dénes szerette ezt a helyet, és imádta a munkáját. Minden reggel megjelent az aluljáróban, ahol fából eszkábált, kényelmes székekkel ellátott cipőpucoló standja állt. Megnézte a trónszékhez hasonlatos, három ülőhelyet nyújtó építményt, majd kihúzta a lelakatolt alsó fiókot, és szertartásos mozdulattal előszedte felszerelését. A különböző kefék, rongyok, kencék fémdobozai, tubusai örömmel üdvözölték a mestert.

Halkan reccsent a jobb szélső szék. Botlik Dénes máris a vendég elé guggolt, fel sem nézve rá, és kezébe kapta a megfelelő kefét. Csakhogy ekkor olyasmi történt vele, ami életében még soha: a cipőpucoló megkövült a rémülettől. A csodálatos színekben pompázó, kígyóbőrből készült lábbeli hegyes orra egyenesen felé mutatott, oly mozdulatlanul, mint két, a prédáját búvóló hüllő. A fűzők is kígyókként tekeregtek, végükön egy-egy apró, lapos, villás nyelvet öltögető fejet viseltek.

Botlik Dénes képtelen volt megmozdulni. Úgy érezte, a lábbelik megbabonázták. Mint máskor, most is csupán rájuk kellett pillantania, hogy gazdájuk lelkébe lásson. De amit a kígyóbőr cipők elárultak neki, az iszonyatosabb volt bármi elképzelhetőnél. Az okleveles cipőpucoló lassan felemelte a tekintetét. Előbb két vékony, fekete nadrágba bújtatott lábszárat látott, majd szintén fekete inget, amelynek gombjai viperafejeket ábrázoltak.

A vendég arca sápadt volt, kétoldalt sárgás foltok ütköztek ki rajta, ajka befelé fordult. Mikor levegőt vett, halk, sziszegő hang hagyta el a torkát, s merev tekintete meg sem rezdült. Botlik Dénes halkan felnyögött, mikor rádöbbsent, hogy a csontsovány férfi pupillái – akár a hullőkéi – függőleges, fekete csíkot formáznak.

– Talán valami gond van? – súgta jéghideg hangon a vendég, és egyik kígyóbőr cipőjével türelmetlenül toppantott. Botlik Dénes minden erejét összeszedte, hogy válaszoljon, de képtelen volt megszólalni vagy akár a cipőre nézni. Ezért nem láthatta, amint az egyik fűző magától kibomlik, lassan megemeli a fejét, és ide-oda imbolyog a levegőben, mint a támadni készülő vipera.

Hangos zúgás riasztotta fel Botlik Dénest kábulatából. Valahonnan hatalmas dongó csapott le, és fekete fullánkját előregörbítve megszúrta a cipőfűzőkígyót. A vendég dühösen felszisszent, mintha apró, de annál kellemetlenebb fájdalom érte volna. Dühösen lelépett az emelvényről, lerúgva néhány tubust, tégelyt és kefét, majd eltűnt a hullámozó tömegben.

Botlik Dénes értetlenül dörzsölgette a szemét, mint aki rémes álomból ébred. A dongó elröppent a füle mellett, mintha ellenőrizni akarná, jól van-e a cipőpucoló, majd zúgva távozott.

✱ ✱ ✱

Nincs itt semmi, csak pókhálók, egerek és kacatok – gondolta Gergő, amint a létrának támaszkodva ácsorgott. Már bánta, hogy Nemcsókék hisztériája miatt lejött a föld alá. Először

izgalmas kalandnak tűnt egyedül bebolyongani a labirintust. Ahogy azonban egyre messzebb került a napfényes lejárattól, a falakból áradó hideg beopta magát a csontjaiba. Az elemlámpa által életre keltett árnyak eleveneknek tűntek, a pókhálók az arcára tapadtak, s ő folyton alattomos, éles tárgyakra botlott.

Semmi értelme, hogy eltévedjek ideleinn – morfondírozott Gergő. – Valóban csak Barboncás Döme olyan bolond, hogy ide lejöjjön. Ha rejteget valamit, hát az ő baja.

Csakhogy a felfedezés izgalma mégsem engedte, hogy sarkon forduljon. Lépett egyet, majd még egyet, hátha a következő beugróban felfedezi a házmester titkát.

Az én drága, újdonsült testvérkém biztosan nem ok nélkül rémüldözött, mikor Nemcsókék szóba hozták a pincét. Titkolnak valamit a vénemberrel!

Gergő nem volt gyáva, most azonban alaposan össze kellett szednie a bátorságát. Amint egy újabb lépéssel mélyebbre jutott a pincében, hirtelen kialudt az elemlámpája. Szeme csak hosszas pislogás után szokta meg a koszos ablakokon át beszűrülő kevéske fényt. Vakon tapogatózott, tenyeréhez ütögette a kihunyt lámpát, mindhiába. Botladozás közben teljesen elvesztette a tájékozódóképességét, így végül már azt sem tudta, merre van a kijárat. Ráadásul, mintha csak rabul akarná ejteni a pince, hirtelen még sötétebbé vált, mikor odakinn egy kóbor felhő eltakarta a napot.

A dohos huzat szemből csapott le a fiúra. Gergő rémülten kiáltott fel az elé táruló látványtól, és meglepve kereste, hol nyílhatott ajtó. Tőle alig tíz lépésre sötét estélyi ruhába öltözött, csinos nő állt. Gergőt meglepte, mennyire szép, mégis rideg az ismeretlen.

– Kicsoda a néni? – kérdezte a fiú.

A nő felkacagott, csengő hangja meglebbentette a plafon pókhálót.

– Nincs nála dob. Könnyebb lesz, mint gondoltam. – A nő felemelte két karját, s miközben hosszú körmű ujjával Gergő-re bökött, ajka szélrohamot fűjt.

Fojtogató por kavarodott fel a kacatok halmairól. Gergő látta, amint a nő dermesztő lélegzete csillanó dárdaként száguld végig a pince folyosóján, és egyenesen felé tart. Nem bírt mozdulni, mégis kénytelen volt, hátulról ugyanis rettenetes koppanással rázuhant az öreg létra, és a földre nyomta. A nő által keltett légdárda elröppent a feje fölött, és bevágta a szepince néhány öreg, oldalsó ajtaját.

– Mit műveltél, te ostoba tűzifa? – sikoltotta a nő.

Gergő elképzelni sem tudta, kihez beszélhet az asszony, de nem is érdekelte. Lelőkte magáról a létrát, és fejvesztve futott az ellenkező irányba. A pincelejárat nem volt olyan messze, mint gondolta. Felrohant a kopott lépcsőn, bevágta maga mögött a vasajtót, és nekitámaszkodott a hátával.

Érezte, amint a nap előbújik a felhők mögül, és felmelegíti borzongó tagjait. Lassan megnyugodott. Helyére akasztotta és bezárta a lakatot, majd átfutott az üres udvaron, ki a forgalmas járdára. Úgy lépkedett, mint aki pontosan tudja, hova tart. Pedig csak messze akart kerülni a pincétől, és élvezni az emberek nyüzsgését, a város békés kavargását.

Mire elfáradt a gyaloglásban, már egészen másként emlékezett a kalandjára. Bosszúsan nevetett azon, hogy az elromlott elemlámpa miatt eleven nőnek látott egy szögre akasztott, molyos ruhát, és szavaknak hitte a pince huzatának hangjait.

Miért mondta, hogy szerencséire nincs nálam dob? – ötlött fel benne a különös emlék. Azután hangosan nevetett azon, milyen lökött gondolatokat képes szülni a fantáziája.

A fagyipultos lányok aggódva nézték Gergőt, de a fiú rájuk öltötte a nyelvét, és továbbállt.